

“Heu de saber perdonar-vos”

¡Amb quina insistència l'Apòstol Sant Joan predicava el *mandatum novum!* -«Que us estimeu els uns als altres!» -Em posaria de genolls, sense fer comedia -m'ho diu a crits el cor-, a fi de demanar-vos per amor de Déu que us estimeu, que us ajudeu, que us doneu la mà, que us sapigueu perdonar. - Per tant, us cal rebutjar la supèrbia, ser compassius, tenir caritat; prestar-vos mútuament l'auxili de l'oració i de l'amistat sincera. (Forja, 454)

Jesucrist, Senyor Nostre, s'encarnà i prengué la nostra naturalesa per mostrar-se a la humanitat com el model de totes les virtuts. *Apreneu de mi*, ens invita, *que sóc benigne i humil de cor*.

Més endavant, quan explica als Apòstols el senyal pel qual els reconeixeran com a cristians, no diu: perquè sou humils. Ell és la puresa més sublim, l'Anyell immaculat. Res no podria tacar la seva santedat perfecta, sense màcula. Però tampoc no indica: s'adonaran que estan davant els meus deixebles perquè sou castos i nets.

Passà per aquest món amb el despreniment més complet dels béns de la terra. Tot essent el Creador i el Senyor de tot l'univers, li faltava fins

i tot el lloc per a reclinar el cap. Això no obstant, no comenta: sabran que sou dels meus perquè no us heu aferrat a les riqueses. S'està quaranta dies amb les seves nits, al desert, dejunant rigorosament, abans de dedicar-se a la predicació de l'Evangelí. I, d'igual manera, no afirma als seus: comprendran que serviu Déu, perquè no sou goluts ni bevedors.

La característica que distingirà els apòstols, els cristians autèntics de tots els temps, l'hem sentida: *en això - justament en això- coneixeran tots que sou els meus deixebles, que us teniu amor els uns als altres.* (Amics de Déu, 224)